

Arrest

nr. 51 042 van 10 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 5 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MOHAMMAD, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 19 maart 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 3 juni 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Soedanese nationaliteit te bezitten. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U verliet uw land van herkomst op 20 februari 2010. U was niet vergezeld van enig familielid. U kwam op 19 maart 2010 in België aan, waar u dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroeg. U bent in het bezit van uw Soedanese identiteitskaart en nationaliteitsbewijs.

Volgens uw verklaringen bent u sinds 1997 een handelaar in elektronisch materiaal op de 'Souk Lybia' van Umdurman, Khartoum. U was bevriend met een aantal handelaren die afkomstig zijn van El Geneina. Jullie ondersteunden elkaar wederzijds. Zo hielp u in 2007 families die naar Khartoum

gevlucht waren uit de regio van El Geneina, Darfur, met raad en financiële bijdragen. Op 8 augustus 2009 werd u op de markt plots door agenten van de veiligheidsdienst gearresteerd en naar hun hoofdkwartier gebracht. U werd in een cel alleen opgesloten. U werd ervan verdacht een militaire groep in Khartoum te organiseren en financiële hulp van de oppositie te krijgen. U was verrast. U werd geslagen en bespuwd en men schreeuwde tegen u. Op 15 augustus 2009 werd u vrijgelaten nadat u een document had ondertekend dat u niet mocht lezen en op voorwaarde dat u met niemand over de arrestatie zou spreken. U keerde terug naar uw werk op de markt en u sprak met niemand over de arrestatie.

Op 7 november 2009 werd u in het midden van de nacht bij uw woning gearresteerd en terug naar het hoofdkwartier van de staatsveiligheid gebracht. De volgende ochtend werd u een lijst van 20 namen gegeven en werd u gevraagd wie u kende. U kende niemand van de lijst. U werd ervan beschuldigd uw activiteiten te hebben verder gezet. U werd opnieuw herhaaldelijk geslagen. Op 21 november 2009 zei men u dat ze er nu zeker van waren dat u niets met de militaire organisatie te maken had en werd u vrijgelaten. U keerde terug naar uw werk op de markt. Regelmatig kwamen agenten naar uw winkel en eisten sommige koopwaar op voor persoonlijke doeleinden. Ze zeiden dat ze uw dossier zouden sluiten.

Op 15 januari 2010 werd u echter opnieuw voor uw woning gearresteerd. Op het hoofdkwartier van de staatsveiligheid werd u gevraagd naar twee namen; Bolad en Ibrahim El-Hilew. U kende hen echter niet. U werd beschuldigd van hoogverraad. U werd ziek in de gevangenis. Op 7 februari 2010 werd u overgeplaatst naar het ziekenhuis Alamal. U ontmoette daar een verpleegster die verre familie was van uw moeder. Nadat u haar uw situatie had uitgelegd ging zij akkoord u te helpen ontsnappen. Zij liet u weten wanneer de bewaker afwezig was. Op die manier kon u op 10 februari 2010 het ziekenhuis verlaten. U nam een taxi naar het huis van uw vriend, Elsaif, waar u onderdak kreeg. Elsaif contacteerde een smokkelaar en uw broer zorgde voor het geld. Op 14 februari 2010 bracht Elsaif u met zijn wagen naar Port Sudan. Op 20 februari 2010 verliet u Port Sudan met een boot, waarvan u de naam niet kent. U bleef ongeveer 27 dagen op de boot. U weet niet in welke haven u de boot verlaten hebt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Er dient te worden vastgesteld dat uw relaas op essentiële elementen incoherent en weinig gedetailleerd is. U hebt met name niet aannemelijk gemaakt dat u drie maal gearresteerd werd op beschuldiging van hoogverraad en het organiseren van een gewapende groep in Khartoum. U kan in het geheel niet verduidelijken waarom u hiervan beschuldigd werd. U kan niet zeggen op basis waarvan u verdacht werd of welke elementen tegen u gehouden werden, alhoewel u verklaart dat u tijdens uw drie arrestaties hierover meermaals werd ondervraagd (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Over de ondervragingen zelf blijft u ook erg vaag. Zo zegt u dat u beschuldigd werd van het organiseren van een gewapende groep, maar de naam van de gewapende groep zou nooit vermeld zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Verder kan u uit de ondervragingen tijdens uw eerste detentie slechts één vraag aanhalen die aan u gesteld werd, met name of u het geld cash of via de bank ontving, alhoewel u viermaal door hen ondervraagd zou zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Indien u inderdaad verdacht was van het organiseren van een gewapende groep in Khartoum, is het weinig aannemelijk dat de ondervragers zich zouden beperken tot één vraag. Nog in verband met uw eerste arrestatie kan u evenmin verduidelijken waarom u, ondanks de zware beschuldigingen tegen u, na één week vrijgelaten werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 9).

Tijdens uw tweede arrestatie werd u opnieuw beschuldigd van het organiseren van een militaire organisatie en werd u een lijst van twintig namen gegeven. Maar ook tijdens deze tweede detentie zouden nooit directe vragen gesteld zijn over de militaire organisatie die u zou coördineren (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Uiteindelijk lichtte de staatsveiligheid u in dat ze nu zeker waren dat u niet betrokken was bij de militaire organisatie en werd u vrijgelaten. Hoe de staatsveiligheid hier plots zo zeker van was kan u niet in het minste verduidelijken (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Aangenomen dat de staatsveiligheid op dat moment overtuigd was van uw onschuld, blijft het opnieuw volkomen onduidelijk waarom u op 15 januari 2010 voor een derde maal gearresteerd en beschuldigd werd. U stelt dat u deze maal in verband werd gebracht met twee personen van wie u geld zou hebben

ontvangen. U kende deze personen echter niet. Ook hier kan u niet aangeven op basis van welke elementen de staatsveiligheid u met deze twee personen verbond (zie gehoorverslag CGVS, p. 9 en 11). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat een zekere 'Yahia' Bolad en Ibrahim El-Hilu woordvoerders zijn van het Sudanese Liberation Mouvement (SLM) (zie informatie in het administratief dossier). Uw verklaringen zijn echter dermate vaag, dat er niet uit af te leiden valt of het inderdaad over deze twee personen gaat; u kan de voornaam van Bolad niet geven, evenmin was er ooit sprake van de naam 'Sudanese Liberation Mouvement' en ook uzelf hebt deze twee namen nooit in verband gebracht met de SLM. Indien u inderdaad verdacht werd van samenwerking met deze twee vooraanstaande woordvoerders van het SLM en hierover herhaaldelijk ondervraagd werd, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover meer precieze informatie zou kunnen geven.

Verder zijn ook nog op een andere manier de beschuldigingen die u aanhaalt niet consistent met de acties die door de staatsveiligheid tegen u genomen zouden zijn. U verklaart dat voordat u Soedan hebt verlaten nooit bij u een huiszoeking werd verricht in uw woning (zie gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Het is echter weinig overtuigend dat u verdacht zou worden van het organiseren van een gewapende groep in Khartoum, maar dat de staatsveiligheid uw huis niet doorzocht om er documenten, wapens, geld of ander bewijsmateriaal te zoeken. U kan hier zelf ook geen verklaring voor geven (zie gehoorverslag CGVS, p. 13).

Ook in verband met twee andere eventuele redenen voor uw arrestatie die tijdens uw gehoor ter sprake kwamen, met name uw contacten met handelaars uit El Geneina en het vroegere lidmaatschap van de DUP, ontbreken de aanwijzingen die aannemelijk kunnen maken dat zij inderdaad aan de basis lagen van uw arrestaties. Zo is het weinig aannemelijk dat u gearresteerd zou zijn omwille van uw contacten met de handelaars van El Geneina, terwijl deze handelaars zelf nooit gearresteerd werden (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Ook blijft het onduidelijk waarom u in 2009 plots omwille van deze contacten gearresteerd werd, maar ervoor omwille van deze contacten nooit problemen hebt gekend. Zo kende u na de aanval op Umdurman in 2008 door een rebellengroep uit Darfur geen problemen met de autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 13), alhoewel na deze aanslag op grote schaal verdachten werden gearresteerd (zie informatie in het administratief dossier). Ook blijkt uit uw relaas geenszins dat het feit dat uw vader vroeger lid was van de Democratic Unionist Party (DUP) verband hield met de problemen die u sinds 2009 gekend hebt. Uw vader heeft zijn politieke activiteiten stopgezet van zodra de DUP in 1989 de regering verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en informatie in het administratief dossier). Hij heeft verder nooit problemen gekend met de autoriteiten omwille van zijn vroegere lidmaatschap van de DUP. Ook uzelf hebt doorheen uw vader nooit contacten gelegd met de DUP (zie gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Verder werd, zoals reeds vastgesteld, tijdens uw detenties en ondervragingen nooit verwezen naar de vroegere politieke activiteiten van uw vader.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat u uw Soedanees paspoort niet kan voorleggen. Volgens uw verklaringen was uw Soedanees paspoort in uw woning toen u besloot het land te verlaten. Alhoewel u in die periode bij een vriend verbleef en niet terugkeerde naar uw woning, had u wel contact met uw broer Ahmed, die u overigens geld bracht. U stelt dat hij uw paspoort niet bracht omdat u het land in ieder geval illegaal zou verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Uw paspoort is echter uw voornaamste identiteitsbewijs in het buitenland ook nadat u het land verlaten hebt, zodat redelijkerwijze van u verwacht kon worden dat u in de mate van het mogelijke uw paspoort zou meenemen. Door een paspoort voor te leggen kan u bovendien aantonen dat u het land illegaal, zonder uitreisvisa, verlaten hebt. Over uw reisroute zelf legt u overigens uiterst vage verklaringen af. U zou met een boot gereisd zijn, maar u kent de naam van het schip niet en weet niet onder welke vlag zij voer (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U kan ook geen verdere details geven van uw reisroute en u kent de naam van de smokkelaar niet (zie gehoorverslag DVZ, dd. 23/03/2010, vraag nr. 34).

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden. De door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten (Soedanees identiteitskaart, Soedanees Nationaliteitsbewijs, huurcontract winkel, persoonlijke brief van uw broer en vier medische documenten) kunnen het bovenstaande niet wijzigen. De Soedanees identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs betreffen uw identiteit en nationaliteit, die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Het huurcontract vormt een aanwijzing dat u een handelaar was op de markt van Umdurman, hetgeen evenmin in twijfel wordt getrokken. De brief van uw broer is een persoonlijke brief vanuit de privé-sfeer, waaraan op zich geen bewijswaarde gehecht kan worden. De vier medische documenten van het Alamal ziekenhuis tonen niet aan dat er een mogelijk verband is tussen de medische problemen en de door u aangehaalde mishandeling tijdens de detentie. Vooreerst kan u zelf

niet uitleggen wat gediagnosticeerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). In België bent u ook nooit naar een dokter gegaan voor verdere opvolging (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Uw verklaring hiervoor, met name dat u het systeem niet begrijpt hoe u een afspraak kunt maken met de centrumarts, is weinig overtuigend. De medische documenten bevatten verder geen aanwijzingen over de omstandigheden waarin u de medische problemen opliep. Ten slotte wordt op geen van de documenten uw naam vermeld, zodat zelfs niet kan worden bevestigd dat de documenten inderdaad op u betrekking hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de *"Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15.12.1980. Schending van art. 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."* In een tweede middel roept verzoeker de *"schending van het zorgvuldigheidsbeginsel"* in.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel begint de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich voor een deel van het interview liet bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.3.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt zijn nationaliteitsbewijs en identiteitskaart voor maar laat na zijn paspoort voor te leggen. Zijn bewering dat hij dit bewust niet meenam omdat hij illegaal reisde is ongeloofwaardig nu verzoeker wel met zijn overige authentieke identiteitsdocumenten reisde. Verzoekers bewering dat hij *“geen reden [kan] bedenken welk baat hij erbij heeft om wel zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs voor te leggen en niet zijn paspoort”* is oppervlakkig nu verzoeker zijn reisweg niet aantoonst en aldus niet aantoonst wanneer hij zijn land verliet en of hij ten tijde van de vermeende problemen überhaupt in Soedan was. Verzoeker beweert immers dat hij clandestien per boot van Port Soedan naar een onbekende haven in Europa reisde. Voor zover verzoeker als verstekeling naar Europa reisde moet hij dit bevattelijk en ondubbelzinnig kunnen verwoorden zodat hij aannemelijk maakt dat hij deze reis effectief heeft beleefd. Verzoekers verregaande onwetendheid en vaagheid kan geenszins verklaard worden door het clandestien karakter van de reis. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker niet bij benadering weet met welk schip hij kwam, noch de stopplaatsen kende. Waar het verzoekschrift stelt dat *“de opstap en de afstap in de boot gebeurde telkenmale 's nachts”*, merkt de Raad op dat deze a posteriori verklaring geen steun vindt in het administratieve dossier en hoe dan ook bezwaarlijk de uiterst gebrekkige kennis van verzoeker kan verschonen nu het aanmeren van een zeewaardig schip complex en tijdrovend is.

4. Verzoeker verklaarde sinds augustus 2009 driemaal gearresteerd te zijn door agenten van de veiligheidsdiensten. Hij vreest voor vervolging nu hij tijdens de laatste detentie in januari 2010 beschuldigd werd van hoogverraad.

4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

4.2. Verzoeker betoogt inzake zijn onwetendheid over de beschuldigingen, de reden van zijn vrijlating en zijn detentie dat hij *“in Soudan geen document [heeft] gehad inzake zijn opsluiting, had geen rechten en kon niet weten welke redenen waren dat de veiligheidsdienst zus of zo handelde noch welke het bewijsmateriaal was tegen hem indien de ondervragers het hem niet vertelden, wat ze ook niet deden”* en wijst er op dat *“het is nog maar 20 jaar geleden dat in België het (beperkte) inzagerecht in het dossier bestaat voor de in verdenking gestelde in het kader van de voorlopige hechtenis”*. Vooreerst ziet de Raad niet in hoe het inzagerecht voor in verdenking gestelden in België verband houdt met verzoekers vage verklaringen of waarom zoals de bestreden beslissing stelt verzoeker *“op essentiële elementen incoherent en weinig gedetailleerd is”*. Daargelaten verzoekers gebrek aan documenten, is het redelijk te verwachten dat verzoeker zich in Soedan en tevens sinds zijn aankomst in België informeerde naar het waarom van de herhaaldelijke arrestaties en de huidige stand van zaken, wat hij in casu heeft nagelaten te doen. Immers is het redelijk te veronderstellen dat verzoeker zijn land ontvlucht nadat hij naar behoren heeft overlegd en de mogelijkheden tot het vinden van interne bescherming heeft nagegaan.

4.3. Waar verzoeker stelt dat hij *“geen enkele keer [heeft] aangegeven dat er maar één vraag [door de veiligheidsdiensten] werd gesteld”* tijdens de verhoren, blijkt uit het administratieve dossier dat verzoeker niet in staat is om meer dan één gestelde vraag afdoende te reconstrueren, wat niet aannemelijk is indien hij werkelijk van hoogverraad werd beschuldigd. Voorts meent verzoeker dat hij *“trachtte verwerende partij tevergeefs duidelijk te maken dat er weinig specifieke vragen werden gesteld”*, maar gaat eraan voorbij dat hij eveneens in staat zou moeten zijn om *“weinig specifieke vragen”* te herhalen, wat in casu niet het geval is. Aldus zijn verzoekers verklaringen onvoldoende om aan te tonen dat hij in aanraking kwam met de staatsveiligheid. De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoekers vage verklaringen betreffende de twee personen met wie door de veiligheidsagenten een band vermoed werd niet kan overtuigen *“Indien u inderdaad verdacht werd van samenwerking met deze twee vooraanstaande woordvoerders van het SLM en hierover herhaaldelijk ondervraagd werd, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover meer precieze informatie zou kunnen geven”*. Waar verzoeker stelt dat *“enkel redelijkerwijze meer precieze informatie verwacht [kan] worden indien hij daadwerkelijk meer wist inzake de gewapende groepering en zijn betrokkenen door er deel van uit te maken, indien hij politiek actief was, quod non”*, is het inderdaad niet redelijk te verwachten bij een ondervraging dat de ondervraagde kennis heeft over zaken waar hij niet bij betrokken was, doch is het

evenwel redelijk om een bepaalde kennis te verwachten van een asielzoeker aangaande beschuldigingen aan zijn adres door de veiligheidsdiensten nu deze de kern van zijn asielrelaas uitmaken. Ook al legde verzoeker geen verklaringen af bij de veiligheidsdiensten in Soedan dan nog is het redelijk te veronderstellen dat hij voor zijn eigen veiligheid en bescherming deze informatie inwint die hem rechtstreeks aanbelangt te meer nu hij omringd was door familie en kennissen. Verzoekers relaas blijft een aaneenschakeling van vage ongestaafe beweringen. Zijn toelichtingen over de houding van de staatsveiligheid kan slechts bevestigen dat hij niet in verdenking stond. Niet enkel wordt verzoeker niet grondig ondervraagd, hij wordt telkens vrijgelaten en er wordt geen huiszoeking uitgevoerd toen hij nog in Soedan verbleef en dit ondanks de zwaarste beschuldigingen die een onderdaan kan krijgen met name landverraad. Daarbij wordt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat zijn problemen met de veiligheidsdiensten te maken hebben met zijn contacten met handelaars uit El Geneina geheel ondergraven nu deze handelaars zelf nooit problemen kenden. Evenmin maakt hij aannemelijk dat zijn voorgehouden problemen verband houden met het vroegere DUP-lidmaatschap van zijn vader. Ter zake geeft verzoeker zijn onwetendheid toe en wijst hij erop dat hij zelf aangaf dat *“de vroegere activiteiten”* zijn problemen niet hebben veroorzaakt. Aldus betwist verzoeker de vaststellingen niet, noch weerlegt hij ze. Derhalve blijven ze staande.

4.4. Verzoeker legt verschillende medische attesten voor. Een medisch attest is geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Waar verzoeker een brief van zijn broer voorlegt, merkt de Raad op dat het stuk een persoonlijke getuigenis is en geen officieel karakter heeft, zodat de bewijswaarde slechts relatief en niet voldoende is om het gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen.

4.5. Het huurcontract houdt geen verband met de asielmotieven van verzoeker. Tot slot wat betreft het artikel van Amnesty International, volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.7. Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker roept in een derde middel de *“schending van art. 48/4, §1 en §2 a en b van de vreemdelingenwet en art. 3 EVRM”* in.

5.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Aldus wordt getoetst of in hoofdte van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

5.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker zich voor de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus toont hij evenmin aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers bewering dat de commissaris-

generaal onvoldoende onderzoeksdaten heeft gesteld gezien *“geen informatie opgevraagd [werd] inzake de ondervragingstechnieken van de veiligheidsdiensten, inzake de algemene toestand in het land, of er nog steeds een situatie is van een intern gewapend conflict,... Er is dan ook onvoldoende informatie in het dossier om het asielrelaas te beoordelen of een beslissing te nemen inzake de subsidiaire beschermingsstatus”* mist grond nu de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker ligt. Daarbij zijn verzoekers verklaringen dermate onvoldoende dat -welke ondervragingstechnieken de veiligheidsdiensten ook mogen gebruiken- hieruit geen herhaalde ondervraging kan worden afgeleid noch dat verzoeker een detentie of uiterst zware beschuldigingen effectief heeft ervaren. Er kan aldus niet blijken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing op gebrekkige informatie steunde.

5.4. In zoverre verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen zijn persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoeker, binnen de situatie van zijn land. Verzoeker wijst op een document van Amnesty International waaruit blijkt dat de situatie in Darfur verontrustend is en er sprake is van schendingen van mensenrechten door de Soedanese regering en gewapende groeperingen. Verzoeker is echter afkomstig uit Omdurman, nabij Khartoum en toont geen enkele band aan met Darfur. Uit de neergelegde informatie kan geenszins worden afgeleid dat de situatie in de regio rond de hoofdstad onder de toepassing valt van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

5.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK